30/05/2020

Μητροπολίτης Πατρών: “Η Πόλη δεν έπεσε, είναι ζωντανή”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών

Μητροπολίτης Πατρών: Η Πόλη δεν παραδόθηκε. Είναι ζωντανή. Ο Βασιληάς δεν είναι μαρμαρωμένος, αλλά ζει μέσα στις καρδιές όλων όσοι αισθάνονται Ρωμηοί. Η Κωνσταντινούπολη ζει σε όλα τα πλάτη και μήκη της γης, όπου σήμερα υπάρχει Ρωμαίικη ψυχή και καρδιά.

Στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό Ευαγγελιστρίας Πατρών τελέσθηκε το πρωί της 29ης Μαίου 2020 Θεία Λειτουργία, υπό του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πατρών κ. Χρυσοστόμου και ιερό μνημόσυνο υπέρ των αοιδίμων προμάχων και υπερασπιστών της Βασιλίδος των πόλεων Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου και των συμπολεμιστών αυτού, ως και πάντων των φρικτώ τρόπω τελειωθέντων, αμάχων πατέρων και αδελφών ημών κατά την αποφράφα εκείνη ημέρα.

Στην ομιλία του ο Σεβασμιώτατος σε κλίμα συναισθηματικά φορτισμένο, αναφέρθηκε στην ίδρυση της Πόλεως από τον Μέγα Κωνσταντίνο, στη δόξα και στο κλέος, στην άλωση και την καταστροφή από τους Φράγκους, στην άλωση από τους Τούρκους και στην μέχρι σήμερα πορεία όχι μόνο της Βασιλίδος των πόλεων, αλλά και του Γένους μας γενικώς. Χρησιμοποίησε λόγους του Αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, του Ιωσήφ Βρυέννιου, του Στήβεν Ράνσιμαν και άλλων ιστορικών **και κατέληξε ως εξής:**

Μνήμη της αλώσεως σήμερα, Αδελφοί μου.

Και αν η πόλις εάλω, ουδ’επί στιγμήν έπαψε η πνευματική της ακτινοβολία, ουδέποτε έπαψε να είναι η προκαθημένη της αγάπης μας, αυτή η βρυσομάνα, που ακόμα σκλαβωμένη, ποτίζει και σήμερα και θα ποτίζη για πάντα του Γένους μας τις Άγιες ρίζες.

Η Πόλη δεν παραδόθηκε. Είναι ζωντανή. Ο Βασιληάς δεν είναι μαρμαρωμένος, αλλά ζει μέσα στις καρδιές όλων όσοι αισθάνονται Ρωμηοί. Η Κωνσταντινούπολη ζει σε όλα τα πλάτη και μήκη της γης, όπου σήμερα υπάρχει Ρωμαίικη ψυχή και καρδιά.

Το Οικουμενικό Πατριαρχείο, είναι ο Ιερός πυρήνας γύρω από τον οποίο ενούται το όνειρο όλων των Ορθοδόξων Ελλήνων και γιατί όχι Ορθοδόξων Χριστιανών για την ανάσταση της πεπτωκυίας σκηνής.

Είναι η ιερά Εστία του Γένους, η οποία πιστεύομεν ακραδάντως, ότι χάριτι Θεού, θα παραμένη παρά τις δυσκολίες, αναμένη για να θερμαίνη και να φωτίζη του γένους την πορεία και τις ψυχές μας.

Το Πατριαρχείο παρά τα κατά καιρούς δεινά και τα προβλήματα τα οποία αντιμετώπισε και αντιμετωπίζει αποδείχτηκε, είναι και θα παραμένη ο συνεκτικός δεσμός των Ορθοδόξων Χριστιανών, Ελλήνων και μη, πάνω από Έθνη, χρώματα,

γλώσσες και φυλές, συνεχίζοντας τον ρόλο του υπέρ της δόξης του Εσφαγμένου Αρνίου και της σωτηρίας των Ανθρώπων.

Η Μεγάλη του Χριστού Εκκλησία, θα παραμένη ο Ήλιος της ζωής μας, και το ιερό ορόσημο της πορείας μας. Θα είναι ο ευλογημένος προορισμός μας και τα πάντα στη ζωή μας θα υφαίνονται γύρω απ'αυτήν. Όλοι θέλουν να την επισκεφθούν και όσες φορές και εάν πάνε, είναι σαν να την επισκέπτωνται για πρώτη φορά. Η ψυχή έλκεται από το μεγαλείο της και την πνευματική της ακτινοβολία και λαμπρότητα.

Όσοι δεν πρόφτασαν να πάνε ή δεν θα μπορέσουν να την επισκεφθούν, την έζησαν και την ζούν με τον δικό τους συγκλονιστικό, εσωτερικό βιωματικό τρόπο.

Όσο και αν κάποιοι σήμερα αγωνίζονται να αμβληνθούν οι όποιες αναφορές στην κοιτίδα του Γένους και στις αλησμόνητες πατρίδες, πρέπει να γνωρίζουν ότι στο αίμα των Ελλήνων, υπάρχει η ρίζα, η φύτρα η πνευματική, η ένωση με τα ζώπυρα του πολιτισμού μας και της ιστορίας μας.

Για την Κωνσταντινούπολη θα μείνη μέχρι της συντελείας του αιώνος ο λόγος του κλεινού και θεορρήμονος Γρηγορίου του Ναζιανζηνού:

«Ὦ Κωνσταντίνου κλειτὸν ἔδος μεγάλου.

ὁπλοτέρη Ῥώμη, τόσσον προσφέρουσα πολήων,

ὁσσάτιον γαίης οὐρανὸς ἀστερόεις»

(Γρηγ. Θεολ. ποίημ. 1΄)

δηλ. « Ὦ δοξασμένη καθέδρα τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου, νεώτερη Ρώμη, ποὺ τόσο ξεπερνᾶς κάθε ἄλλη πόλι.

ὅσο τὴν γῆ ὁ ἀστροστόλιστος οὐρανός….» .

Και επειδή το ποίημα αυτό ίσως είναι βαρύ για την ακοή και δυσνόητο από τον νού του σημερινού Έλληνα που ζη τραγικά και «μεγαλόπρεπα» την εποχή της Ελληνικής λεξιπενίας, ας τελειώσωμε με ένα απλούν ποίημα ενός Έλληνα Μουσικοσυνθέτη:

«Πόλι γλυκειά, πόλι ἀγαπημένη,

πόλη ζωή, πόλι ἐλπίδα,

πόλι Θεοῦ, πόλι μὴ κλαῖς

θάρθει καιρός».